

Roedi

Twiceborn

deel 1

ROEDI

Alison Woods

2018

Beefcake Publishing

No man knows till he has suffered from the night how sweet and dear to his heart and eye the morning can be. (Dracula, 1897 – Bram Stoker)

Whenever ye have need of anything, once in the month, and better it be when the moon is full, ye shall assemble in some secret place and adore the spirit of Me who am Queen of all Witcheries and magics. There ye shall assemble, ye who are fain to learn all sorcery, yet have not won its deepest secrets. To these will I teach things that are yet unknown. And ye shall be free from slavery, and as a sign that ye be really free, ye shall be naked in your rites, both men and women, and ye shall dance, sing, feast, make music, and love, all in my praise. (The Gardnerian Book of Shadows, 1949 – Gerald Gardner)

Proloog

Vochtige mist strekt zich mijlenver voor me uit. Vol wanhoop loop ik verder zonder dat ik ook maar vermoed waar de rand van het bos is. Na wat een eeuwigheid leek, houd ik eindelijk halt tegen de groen gegroefde stam van een oude esdoorn. Ik laat mijn vermoeide hoofd zakken tegen de bast, waardoor mijn haar gaat kleven in het sap van een oude boomwond. Wanneer ik een ritselend geluid achter me hoor, kijk ik snel om de stam heen, maar door de dichte mist zie ik geen twee meter voor me uit. Terwijl ik mijn gehijg probeer te onderdrukken, kruip ik dicht tegen de boom aan. Verlamd van angst hoor ik enkele beukenootjes kraken onder een stel schoenzolen. Ik weet dat hij hier is. Hij is hier om me te laten lijden. Het heeft geen zin om me ertegen te verzetten. Ik knijp mijn oogleden zo hard mogelijk toe. Terwijl mijn hoofd zich klaarmaakt voor wat er zal gebeuren, verstijft mijn lichaam. Wanneer de hand me eindelijk te pakken heeft, slaak ik opnieuw een ijselijke kreet.

Hoofdstuk 1

De hitte van de zon heeft op deze vrijdagmiddag het zweet doen uitbreken bij de mensen van ons dorp. Vanuit de hoogte doorboort ze genadeloos het luchtruim en schijnt met haar brandendste zonnestraal op het oude Minster, gelegen in het hart van een oeroude, vruchtbare landbouwstreek. Het plekje heeft altijd al bestaan uit twee gehuchten, Roseminster en Abbeyminster. Die plaatsen zijn zo onbeduidend dat de kaartenmaker destijds niet de moeite nam om beide dorpen apart te vermelden. Nog steeds staat er ‘Minster’ op de kaarten, waardoor deze dorpen tot in de eeuwigheid met elkaar werden verbonden. Roseminster is het grootste van de twee. Daar gaan we naar school. In noordoostelijke richting ligt Abbeyminster, waar Katrien en ik wonen. Ons dorp bestaat uit niet meer dan een kerk, enkele ouderwetse kroegen en een paar dorpswoningen die op en rond de eeuwenoude kerkheuvel van Abbeyminster zijn genesteld. Het is een stukje in Europa dat nog ongemoeid werd gelaten. De jaren, decennia en eeuwen zijn hier rustig vergleden, zonder dat er noemenswaardige of schokkende veranderingen plaatsvonden. Het plaatsje is zo klein dat het bijna als vergeten zou kunnen worden beschouwd. De nogal op zichzelf zijnde inwoners zijn er zich maar al te zeer van bewust dat ze zich gelukkig mogen prijzen om quasi in de vergetelheid te leven. In de warme zomermaanden genieten ze er van een koele duik vanaf de oude Schapenbrug in de rivier die kronkelt boven het dorpje, van een namiddag spelen op de trappen van de kerkheuvel of van een lommerrijke dagtocht in Den Ouden Bosch, dat zich over meer dan duizend hectare uitstrekt. Daar is al menig onvoorbereid wandelaar in verdwaald geraakt. Tijdens de zwoele zomernachten gonst het er van de insecten, nachtelijke jagers en ander leven. Nochtans sluipt de kilte er het eerste uur van de dag iedere keer doorheen en legt hen het stilzwijgen op naarmate de vochtige ochtend nadert.

“Komaan, Ellie. We hebben nog één examen te gaan en het jaar zit er alweer op”, zegt Katrien troostend. We slenteren puffend van de hitte door de straten van Roseminster.

“Dat weet ik, maar eigenlijk kan dat me niet zoveel schelen. Om eerlijk te zijn, zou ik het zelfs niet erg vinden om het jaar te herbeginnen.”

“Dat meen je niet”, zegt Katrien verontwaardigd.

“Toch wel”, antwoord ik. Ik heb het de voorbije weken zo lang mogelijk proberen uit te stellen om aan de vakantie te denken. Het vooruitzicht op de lange, eenzame dagen die de komende maanden zouden volgen, heeft me deze nacht wakker gehouden. Ik heb nooit veel vrienden gehad. Pas het afgelopen jaar heeft Katrien zich door mijn hoog opgetrokken muren weten te slaan. Ze front haar donkere wenkbrauwen. Wanneer ze me met haar intimiderende blik aankijkt, durf ik bijna niet anders dan meer uitleg te geven en mijn ziel bloot te leggen. Op die manier heeft ze de voorbije maanden al veel informatie uit me gehaald. Ik slaak een diepe zucht.

“Ik heb gewoon geen zin in de vakantie. En voor je me gaat veroordelen, kan ik je er meteen bij zeggen dat die bestaat uit dagen van een paar uur voetballen in de tuin met Ine totdat ze gaat klikken bij tante Erika over het een of ander dat ik fout heb gedaan, een boek lezen in de veranda en kijken naar Oma terwijl ze soep maakt. Dat is het”, zeg ik ongelukkig. “Zo ziet mijn zomervakantie er al jaren uit. Dus geef toe, je zou voor geen goud met me willen ruilen. Als je het me zou aanbieden, zou ik het je zelfs afraden omdat ik je te graag heb.”

Katriens gelaatsuitdrukking vertoont tekenen van een onderdrukte glimlach. Ze doet haar best om met me mee te leven omdat ze van mijn gezicht kan aflezen hoe slecht ik me bij de situatie voel.

“Een boek lezen en rondhangen in de keuken, daar kan ik me nog in vinden. Maar tijd doorbrengen met die saaie nicht van jou, daar stopt het inderdaad.”

De markt van het dorp is gevuld met tieners die zich naar de bus haasten om weer achter hun boeken te kruipen voor het volgende

examen, of in bad uit te dampen met muziek op de achtergrond. Dat laatste ben ik alleszins toch van plan.

“Ik weet niet of het kan, maar... Ik zou het eens aan Eric moeten vragen”, denkt Katrien hardop.

“Wat moet je vragen?”

“Vrijdagavond ga ik naar een grote bijeenkomst van een vereniging in het dorp. Het wordt een belangrijke avond voor me, dus ik zou me eigenlijk meer op mijn gemak voelen mocht jij erbij zijn. Dan heb je meteen iets te doen aan het begin van de zomervakantie. Wat denk je ervan?” vraagt ze me.

“Een bijeenkomst van wie?”

Katrien is weer in een bui waarin ze met vage termen spreekt.

“Niet lachen hoor. Het is een groep die een eigen religie beoefent, gebaseerd op het geloof dat vroeger werd aangehangen door de mensen van deze contreien, maar dat werd verdreven door het christendom.”

Katrien kijkt me aarzelend aan.

“Je gaat naar een bijeenkomst van een heidense sekte?” zeg ik bot.

“Een sekte? Welnee, het zijn geen misdadigers. Het is gewoon een groep mensen die in andere dingen gelooft dan wat de kerk ons oplegt. Zoiets is toch niet illegaal? De leden proberen het oorspronkelijke geloof nieuw leven in te blazen door regelmatig samen te komen op sabbatfeesten. Ik weet dat het zweverig klinkt, maar dat is het niet. Die feesten zijn trouwens legendarisch. Mijn broer kan er maar niet over ophouden wanneer we samen televisiekijken op zijn kamer. Dat heeft hem nochtans niet tegengehouden om steeds te weigeren me mee te nemen”, zegt Katrien grimmig. “Maar daar komt nu verandering in. Vrijdag mag ik eindelijk mee, meteen naar het midzomernachtfeest. Op die avond worden de roedi's erkend.”

Ik kijk haar vreemd aan.

“Dat betekent ‘leerling’ of ‘ruwe steen’ in de oude taal”, zegt ze achteloos. Ik heb Katrien nog nooit zo'n lange uitleg horen geven op zo'n serieuze toon. Dit moet echt belangrijk zijn voor haar.

“Ik wil dolgraag roedi worden, maar je moet geaccepteerd worden door de hogepriesteres. Eric zegt wel dat ik min of meer zeker mag zijn van mijn erkenning omdat hij zo’n voorbeeldig lid is”, vervolgt ze. “En natuurlijk omdat ze weten dat ik dolgraag de inwijding wil krijgen.”

“Dus je gaat je sowieso aansluiten?” vraag ik wantrouwig. “Dat weet ik nog niet. Iedere roedi moet een tijdje een opleiding volgen bij de hogepriesteres. Nadien krijg je je eerste inwijding. Pas vanaf dat moment mag je meedoen met de rituelen en van die dingen.”

“Oké, ik denk dat ik begin te begrijpen waar je het over hebt. Voor mij blijft het toch maar klinken als iets sekteachtigs. En jij wilt dat ik meekom naar zo’n bijeenkomst?”

“Ja. Je moet je er ook geen grote dingen bij voorstellen. Het gaat er vooral om samen de oude jaarfeesten weer te vieren”, zegt ze me terwijl we staan te dralen voor het politiekantoor. Het tempo mag gerust wat sneller voor mij. Op deze manier zijn we nooit thuis voor de start van mijn lievelingsradioprogramma en dat wil ik liefst niet missen als ik dan toch in bad ga deze namiddag. “Je moet trouwens niet zo achterdochtig kijken, Ellie. Ik ben lang niet de enige van het dorp die zich bij de groep wil aansluiten.” Ik keek helemaal niet achterdochtig. Ze moet mijn blik met dichtgeknepen ogen, tegen het felle zonlicht in turend naar de kerktoren van Abbeyminster een kilometer verderop, hebben aanzien voor achterdocht. Al moet ik toegeven dat gevoelens van achterdocht en scepticisme niet veraf zijn.

“Linda wordt die avond trouwens ook aangewezen als roedi, maar zij mocht wel al jaren deelnemen aan de activiteiten van de coven.”

“Rare Linda? Ze is toch helemaal niet het sociale type dat graag naar feestjes gaat”, antwoord ik verbaasd. Alhoewel, misschien verklaart haar vreemde hobby wel een beetje haar buitenaardse gedrag. Linda draagt al sinds haar kleuterbestaan een rond brilletje. Ze is zowat de minst bereikbare persoon op aarde. Ze geeft de indruk dat ze hele dagen in een trance zit, alsof haar geest

vertoeft in een parallelle wereld terwijl ze haar lichaam heeft achtergelaten op de schoolbanken.

“De ouders van rare Linda zijn al tientallen jaren lid van de groep. Ze zouden in principe hun eigen kring kunnen oprichten, aangezien ze allebei al een inwijding als hogepriester en hogepriesteres hebben gekregen, maar het is niet de gewoonte van de leden om zich af te scheuren en een eigen vereniging te starten. Deze groep verschilt daarin van andere groepen. Ze klitten aan elkaar als een hechte familie en dat al sinds een paar honderd jaar. Ze zijn met een zestig- à zeventigtal leden, maar ze zijn bijna nooit allemaal tegelijkertijd aanwezig, hoewel iedereen zijn best doet om ieder jaar naar de midzomernachtbijeenkoms te komen”, vertelt Katrien gretig verder. Het is duidelijk dat dit haar fascineert.

“De stiefneef van rare Linda ken je misschien wel van bij ons op school, dat is Robin. Hij zit één jaar hoger dan wij. Vrijdag zal hij zich ook aanmelden voor de lessen. Robin ziet er trouwens veel lekkerder uit dan zijn nicht, maar dat zal je wel merken als je meekomt. Het is trouwens zijn zus, Hannah, die de hogepriesteres is van de coven. Ze is wel dertien jaar ouder dan hij, dus denk maar niet dat wij zo snel aan dat niveau zullen raken.”

“Ik weet het niet hoor, Katrien. Als ik het zo hoor, lijkt het me een besloten bedoening waar vreemden niet toegelaten zijn. Ik ken er niemand, behalve jou. Ik weet zeker dat ik me er ongemakkelijk zou voelen. Trouwens, ik denk dat tante Erika me zou uitlachen als ze erachter komt wat mijn nieuwe zomerhobby is.”

Katrien kijkt me zwaar teleurgesteld aan.

“Ik weet gewoon niet goed wat ik ervan moet denken”, geef ik toe.

“Hé, meisjes, geen omwegen maken op weg naar huis! Zeker niet passeren langs het kerkhof en de stoere jongens die daar rondhangen”, roept een grote, blonde jongen ons plagerig toe van aan de andere kant van het marktplein. Er gaat een schokje door me heen als ik zie hoe hij zijn lange, gespierde been over zijn fiets zwaait en rechtopstaand wegstuift.

“Als je het over de duivel hebt!” roept Katrien hem na. “Waarom denken broers toch altijd dat wij achter de mannen aanlopen, en dat ze dan nog eens het recht hebben daar iets over te zeggen, terwijl het meestal zij zijn die op de vrouwen jagen.”

“Je hebt hem eigenlijk nog nooit voorgesteld. Ik dacht dat hij op een andere school zat?”

Hem zou ik me wel herinneren, mijmer ik.

“Meestal weet hij zich goed terug te trekken met zijn stinkende vriendjes. Eric zit er niet op te wachten dat een paar giechelende meisjes van het vierde middelbaar dag komen zeggen terwijl hij met zijn vrienden wiet staat te roken aan de bomen op de parking. Als zesdejaars heeft hij zijn reputatie hoog te houden, dat heeft hij me al genoeg ingepeperd. Thuis is hij helemaal anders hoor. Dan kan ik geen kwaad woord over hem zeggen. En daar zou hij ook nooit zulke stinkstokken aanraken. Dat doet hij gewoon om aandacht te trekken van de ‘juiste’ meisjes.”

“Nu goed, om terug te komen op wat je daarnet zei... Ik zal meegaan. Ik doe het alleen voor jou, omdat ik ongerust ben. En ik zeg er meteen bij dat het enkel maar voor deze keer is. Zo goed?” vraag ik.

“Ik wist wel dat je *ja* zou zeggen!” roept Katrien enthousiast. Ze trekt me aan mijn arm naar de oude trambedding richting Abbeyminster, ons geboortedorp met de bosrijke hellingen en heldere beekjes.

“Ik heb er nu al zin in”, zegt Katrien opgewonden. “We hebben wel nog wat voorbereidingen te treffen.”

“Oké,” zeg ik lachend, “maar eerst moeten we maandag nog door wiskunde zien te raken.”

Katrien kreunt en laat haar handen verslagen naar beneden vallen.

“Dit wordt het langste weekend van het jaar.”